

Den Glömska Draken och den Försvunna Skatten

Leo, en tioårig pojke som älskar gamla kartor, snubblar över en ledtråd till en legendarisk skatt som sägs vaktas av en drake. Han upptäcker snart att draken, Flamma, är en snäll men otroligt glömsk varelse som inte ens minns var hon la sin egen skatt. Tillsammans med sin syster Ella och den kloka bibliotekarien Fru Svala måste de hjälpa Flamma att återfå sina minnen och sin skatt, samtidigt som de undviker den slemmige magikern Malignus som också jagar den.

Kartans Hemlighet

Leo Nilsson var en pojke som levde för gamla kartor. Hans lilla rum i den dammiga staden var tapetserat med handritade skatter, svindlande bergskedjor och utforskade hav. Han var tio år gammal, med brunt hår som alltid vägrade att ligga platt, och hans ständiga följeslagare var en överdimensionerad skinnryggsäck, fylld till bristningsgränsen med böcker, anteckningsblock och – såklart – fler kartor. Ett förstoringsglas dänglade alltid från en snodd runt halsen, redo att granska varje pytteliten detalj.

En regnig tisdag, när stadens smala gränder glittrade av vatten och den gamla biblioteksbyggnaden såg extra inbjudande ut, snubblade Leo, som vanligt, över något. Han snubblade inte fysiskt – även om det hände ganska ofta, han var lite klumpig – utan mentalt, över en ledtråd. Han satt djupt inne i bibliotekets äldsta vrå, bland hyllor som doftade av ålder och äventyr, och bläddrade igenom en bok om lokala legender. Hans förstoringsglas förstörde en liten, nästan osynlig notis i marginalen på en karta över de bergiga trakterna utanför staden.

"Där Flamma vilar, där skatten sover. Fågelns öga pekar vägen, men glömskan vaktar den bäst."

Leo rynkade pannan. Flamma? Han hade hört talas om draken Flamma, en del av stadens folktro. Men att hon skulle vakta en skatt? Och glömskan? Det var ett ovanligt sätt att beskriva ett försvar. Han kände hur ett pirr spred sig i magen. Detta var ingen vanlig anteckning. Detta var en ledtråd till något stort.

Just då dök hans åttaåriga syster, Ella, upp vid hans sida. Hon var allt det Leo inte var: orädd, energisk, och klädd i starka färger som lyste upp bibliotekets dämpade ljus. Hennes långa, ljusa hår var flätat i två tofsar som studsade när hon rörde sig. "Leo, vad gör du? Fru Svala sa att vi måste gå snart. Och du har varit här i evigheter igen. Ser du spöken i böckerna?"

Leo höjde förstoringsglaset mot henne. "Nej, Ella. Jag ser en skatt. En legendarisk skatt, vaktad av en drake som heter Flamma." Han visade henne den lilla anteckningen. Ella, som var lika nyfiken som hon var äventyrlig, lutade sig närmare. "Glömskan vaktar den bäst?" Hon fnissade. "Vad är det för nonsens? Glömska kan inte vakta något."

"Precis!" utropade Leo, hans ögon glödde. "Det är det som är så mystiskt. Vem skulle skriva så? Och om Flamma är en drake, varför har ingen sett henne?"

Fru Svala, bibliotekarien, kom gående med sin vanliga lugna gång. Hennes grå hår var uppsatt i en stram knut, och hennes glasögon dinglade i ett pärlband runt halsen. Hon var en kvinna med ett snällt ansikte men en bestämd utstrålning. "Vad är det ni diskuterar så livligt, unga äventyrare?" frågade hon med ett leende.

Leo förklarade sin upptäckt, ivrig och entusiastisk. Fru Svala lyssnade tålmodigt, hennes ögon glimtade till när han nämnde Flamma. "Ah, den glömska draken," sa hon eftertänksamt. "En mycket gammal legend. Den säger att Flamma en gång var den visaste av alla drakar, med ett minne som ingen annan. Men något hände, och nu... ja, nu sägs det att hon glömmer bort saker lika snabbt som hon tänker dem." Hon tystnade och strök sig över hakan. "Många har sökt hennes skatt, men ingen har någonsin hittat den. Kanske för att de inte vet var de ska leta, eller kanske för att Flamma själv inte minns."

Leos ögon blev stora. "Så hon är verkligen glömsk?"

"Extremt glömsk, om legenden stämmer," svarade Fru Svala. "Hon sägs till och med ha glömt sitt eget namn flera gånger. Och var hon la sina mest värdefulla ägodelar."

Ella kliade sig i huvudet. "Det låter mer som en rolig historia än en riktig drake."

"Kanske är det just det som är hemligheten," sa Leo, redan djupt försjunken i tankar. "Om hon är så glömsk, kanske hon inte ens vet att hon vaktar en skatt. Och om ingen vet var skatten är, är den ju perfekt skyddad."

Fru Svala log finurligt. "En intressant teori, Leo. Men var försiktiga, ni två. Vissa legender är bäst att låta vila. Speciellt när det gäller drakar och skatter." Hennes blick svepte diskret över bibliotekets ingång, som om hon förväntade sig något obehagligt. Leo märkte det inte, men Ella såg hur Fru Svala snabbt ändrade uttryck. Det fanns något mer bakom hennes varning än bara omtanke.

När Leo och Ella lämnade biblioteket, med Leos ryggsäck tyngre än någonsin av nya kartor och anteckningar, kände Leo en oemotståndlig dragning mot äventyret. Han visste att han var tvungen att hitta Flamma och hennes försvunna skatt. Men han visste inte att han inte var den ende som hade snappat upp legenden om den glömska draken. I skuggorna, utanför bibliotekets fönster, stod en lång, mager gestalt. Malignus den Mystiske, med sin smutsiga sammetsmantel och ett lurigt leende som dolde hans sanna avsikter, hade hört vartenda ord. På hans finger glittrade en ring med en mörk sten, och han gnuggade händerna förväntansfullt. Han visste att en glömsk drake var en lätt match för en magiker som honom.

Vägen till Flamma

Nästa morgon vaknade Leo med en känsla av brådska. Regnet hade upphört, och solen sken med en klarblå himmel över den gamla staden. Han hade tillbringat större delen av natten med att studera kartor och anteckningar, och en sak stod klart: "Fågelns öga" måste vara en plats, en specifik punkt i landskapet som ledde till Flamma. Han misstänkte att det handlade om en av de många bergstopparna utanför staden, kanske en med en särskilt utmärkande form.

Ella var redan vaken och åt frukost när Leo kom ner. Hon hade sin vana trogen klätt sig i sina mest färgstarka kläder, redo för äventyr. "Ska vi verkligen leta efter en drake som inte minns var hon har lagt sina nycklar?" frågade hon, men hennes ögon glittrade av förväntan. Hon älskade spänning minst lika mycket som Leo älskade kartor.

"Vi måste," svarade Leo med munnen full av rostat bröd. "Tänk om någon annan hittar skatten först? Malignus den Mystiske har alltid varit intresserad av gamla legender. Jag kände hans blick igår när vi lämnade biblioteket."

Ella skakade på huvudet. "Malignus är bara en gammal surkart som försöker se läskig ut. Men visst, en skatt vore kul att hitta. Men hur hittar vi 'Fågelns öga'?"

Leo drog fram en noga markerad karta från ryggsäcken. "Jag tror det är den här toppen. Den ser ut som en örn som spanar ut över dalen. Det är den enda som stämmer med beskrivningen i boken." Han pekade på en liten, spetsig bergstopp på kartan, långt bortom stadens gränser, djupt in i den bergiga terrängen.

De packade en liten korg med smörgåsar och äpplen, Leos förstöringsglas och Ellas pålitliga ficklampa. Fru Svala hade gett dem en speciell kompass som hon sa hade tillhört en "gammal vän" – den var vackert utformad i mässing och pekade alltid norr, oavsett hur man höll den.

Vägen ut ur staden var kantad av gamla, krokiga träd. Snart befann de sig på en smal stig som slingrade sig uppåt mot bergen. Ella, som var mycket bättre på att klättra än Leo, sprang före och utforskade varje sten och varje buske. Leo, med sin tunga ryggsäck, kämpade på bakom henne, ofta snubblade han på rötter och stenar. "Vänta på mig, Ella!" ropade han, flåsandes.

Efter flera timmars vandring, när solen stod högt på himlen, nådde de foten av "Fågelns öga". Det var en imponerande klippformation, som faktiskt liknade huvudet på en jättelik fågel. En liten grotta gapade som en mun vid basen av klippan.

"Det måste vara här!" utbrast Leo, hans röst fylld av spänning. "Fågelns öga pekar vägen. Grottan måste vara ingången."

De klev försiktigt in i grottan. Luften var sval och fuktig, och droppar av vatten föll från taket med jämna mellanrum. Ella tände sin ficklampa, och dess stråle dansade över de ojämna väggarna. De gick djupare och djupare, och Leo kände hur hans hjärta bultade. Tanken på att möta en riktig drake var både skrämmande och otroligt spännande.

Plötsligt hörde de ett märkligt ljud. Inte ett hotfullt rytande, utan ett slags... snarkande. Ett djupt, vibrerande ljud som fick grottans väggar att darra lätt. Och sedan, ett litet, nästan ynkligt klagande ljud, som om någon hade tappat bort något.

De rundade ett hörn och fann sig själva i en stor, öppen grotta. I mitten låg en enorm varelse, orangefjällig och med vingar som var lite för små för hennes kropp. Hon snarkade högt, och en liten hatt med en minneslapp fastsatt på den satt snett på hennes huvud. Det var ingen tvekan om att det var Flamma.

Men hon var inte alls som Leo hade föreställt sig. Hon var inte skräckinjagande eller vaktande. Hon såg snarare... förvirrad ut, även i sömnen. Hennes stora, uttrycksfulla ögon var stängda, men hennes mun rörde sig som om hon pratade i sömnen. "Var... var la jag den? Den lilla, glittrande saken..." mumlade hon.

Leo och Ella stod stilla, helt överväldigade. Draken var verklig. Och hon var precis så glömsk som legenden beskrev. De bytte blickar. Detta skulle bli svårare, och roligare, än de någonsin kunnat ana. De var dock inte medvetna om att Malignus, som hade följt deras fotspår på avstånd, just då smög sig närmare grottans ingång, ett lurigt leende spritt över hans ansikte. Han hade låtit barnen göra grovjobbet åt honom. Nu var det hans tur att ta över.

Mötet med Flamma

Flammans snarkningar var så höga att grottan vibrerade, men de var inte hotfulla. De lät mer som ett gammalt ånglok som kämpade i uppförsbacke. Leo och Ella stod som fastfrusna, ögonen fästa vid den enorma draken. Hennes orangea fjäll glänste svagt i ficklampans sken, och de små, trubbiga hornen gav henne ett nästan vänligt utseende.

Plötsligt öppnade Flamma sina stora, uttrycksfulla ögon. De var en djup, varm bärnstensfärg, och de blinkade förvirrat. Hon lyfte sitt huvud långsamt, tittade sig omkring i grottan och suckade djupt. "Jaha," sa hon med en röst som var förvånansvärt mjuk för en drake, "här var jag visst igen. Varför är det så svårt att komma ihåg var jag bor?" Hon såg sig omkring igen, som om hon förväntade sig att grottan skulle ha flyttat på sig under natten. Då fick hon syn på Leo och Ella.

Flammans ögon blev stora, och hon blinkade flera gånger. "Men... hallå där, små varelser! Har ni sett min hatt? Jag är säker på att jag la den här någonstans." Hon pekade på den lilla hatten som satt snett på hennes huvud. Leo och Ella kunde inte hålla sig för skratt. Draken hade inte ens märkt att den satt på henne.

"Den sitter på ditt huvud, Flamma," sa Ella med ett fniss. "Och vi... vi är Leo och Ella."

Flamma blinkade igen och sträckte ut en klumpig tass för att känna på sin hatt. "Åh, titta där! Det var ju praktiskt. Tack, lilla vän. Och Leo och Ella, sa ni? Låter bekant. Har vi träffats förut? Jag har så svårt att komma ihåg ansikten, eller... ja, det mesta, faktiskt." Hon såg uppriktigt ledsen ut.

Leo kände att det var dags att förklara. "Vi är här för att hjälpa dig, Flamma. Vi har hört talas om din glömska, och om... om en skatt som du vaktar." Han kände sig lite löjlig när han sa det, men Flammans reaktion var inte alls som han förväntat sig.

Flamma lutade huvudet på sned. "En skatt? Vaktar jag en skatt? Det låter ju spännande! Vad är det för en skatt? Är den glittrande? Jag gillar glittrande saker. Men om jag vaktar den, varför har jag inte sett den?" Hon såg uppriktigt förbryllad ut. Hennes uttrycksfulla ögon fylldes med en barnslig nyfikenhet.

"Det är det som är problemet," sa Leo. "Legenden säger att du är så glömsk att du inte ens minns var du la din egen skatt."

Flamma suckade djupt, en stor puff av rök steg upp från hennes näsborrar. "Ja, det låter ju som något jag skulle göra. Jag glömmer bort var jag lägger mina glasögon, mina favoritleksaker, till och med mitt eget namn ibland. Det är därför jag har lappen på hatten." Hon pekade på lappen. På den stod det, med klumpig handstil: "Jag heter Flamma. Och jag älskar att äta kakor."

Ella fnissade igen. "Du är ju jättesnäll, Flamma! Vi trodde att du skulle vara läskig."

"Läskig? Jag?" Flamma såg nästan förolämpad ut. "Jag skulle inte skrämma en fluga! Om jag bara kunde komma ihåg var jag lade dem. Mina flugor, alltså. De var så goda." Hon slickade sig om munnen.

Leo insåg att hans uppgift skulle bli mycket mer komplicerad än han trott. Det handlade inte om att hitta en skatt som vaktades av en farlig drake, utan om att hjälpa en glömsk drake att hitta sin egen skatt. "Vi kan hjälpa dig, Flamma," sa han. "Om vi kan hjälpa dig att minnas, kanske du kommer ihåg var skatten är."

Flammas ögon lyste upp. "Åh, det vore fantastiskt! Ni är de snällaste små varelserna jag har träffat på... på vad nu? Jag har glömt det också. Men vad behöver jag minnas? Vad är det för skatt? Är den stor? Är den liten? Är den... grön?" Hon såg ut som om hon var på väg att börja gråta av förvirring.

Leo tog fram sin karta och Fru Svalas kompass. "Vi behöver ledtrådar. saker som kan få dig att minnas. Legenderna sa något om en fågel. Och en dal. Har du något minne av en dal?"

Flamma klagade. "En dal? Jag har varit i så många dalar! Och så många fåglar! De är så goda. Jag menar, vackra! Vackra. Inte goda. Fast... hmm. Åh, jag har glömt vad vi pratade om." Hon såg på lappen på sin hatt igen. "Jag heter Flamma. Och jag älskar att äta kakor. Åh, kakor! Har ni några kakor?"

Leo och Ella utbytte en blick. Detta skulle bli en lång dag. Men de var fast beslutna. De skulle hjälpa Flamma att minnas. De visste inte att Malignus den Mystiske, som lyssnade från grottans mörkaste hörn, hade ett lurigt leende spritt över ansiktet. En glömsk drake var en enklare uppgift än han först trott, och han hade redan en plan för att utnyttja Flammas förvirring till sin fördel. Han skulle inte behöva leta efter ledtrådar, han skulle manipulera draken till att avslöja skatten.

Malignus' Fälla

Medan Leo och Ella försökte förklara för Flamma vad en skatt var, och varför hon skulle vilja ha den, smög Malignus den Mystiske tyst in i grottan. Hans smutsiga sammetsmantel smälte nästan in i skuggorna, och hans luriga leende var nu brett och självsäkert. Han hade observerat Flammas glömska och barnens naivitet. Detta var en perfekt möjlighet.

"Välsignade vare ni, unga äventyrare!" sa Malignus med en slemmig röst som ekade i grottan. Han klev fram i ljuset, och hans ring med den mörka stenen glittrade hotfullt. "Jag är Malignus den Mystiske, och jag har kommit för att hjälpa er i er ädla strävan. Jag är en expert på minnen och forntida legender."

Leo och Ella vände sig om, överraskade. Leo kände en omedelbar misstro. Han hade inte glömt Malignus illvilliga blick vid biblioteket. Ella, å andra sidan, var mer impulsiv. "Verkligen? Kan du hjälpa Flamma att minnas var hon har lagt sin skatt?" frågade hon, hennes ögon fulla av hopp.

Flamma, som hade glömt vad de pratade om igen, tittade upp. "Åh, en ny vän! Har du några kakor?"

Malignus skrattade ett lågt, gnisslande skratt. "Kakor? Självklart, min kära Flamma. Jag har något ännu bättre. Jag har en minnesbesvärjelse!" Han drog fram en liten, gnistrande flaska från sin mantel. "Denna besvärjelse kommer att återställa alla dina förlorade minnen, Flamma. Du kommer att komma ihåg allt, inklusive din dyrbara skatt."

Leo kände hur varningsklockorna ringde. "Vänta, Malignus! Hur vet vi att det är säkert?" Han hade läst tillräckligt många legender för att veta att magiker sällan var så generösa utan baktankar.

Malignus viftade bort hans invändning med en handrörelse. "Nonsens, pojke. Jag är här för att hjälpa. Och tiden är knapp. Denna besvärjelse måste användas nu, medan Flammas minnen fortfarande svävar nära ytan." Han höll upp flaskan, och en svag, purpurfärgad rök steg upp från den.

Flamma, lockad av det glittrande och Malignus övertygande röst, sträckte fram sitt huvud. "Minnen? Åh, det vore underbart! Jag är så trött på att glömma allt. Kommer jag ihåg var jag lade mina flugor?"

"Allt, min kära Flamma, allt," lovade Malignus med ett varglande. Han var på väg att öppna flaskan när Leo agerade. Han mindes Fru Svalas varning att inte lita på alla som letade efter skatten.

"Stopp!" ropade Leo och kastade sig fram. Han lyckades knuffa till Malignus arm precis när han skulle hålla ut besvärjelsen. Flaskans innehåll spilldes på grottans golv istället för i Flammas mun. En fräsande, illaluktande rök spred sig, och där besvärjelsen landade, visnade marken bort och lämnade ett svart, svedigt märke.

Malignus blev rasande. Hans ansikte förvreds av ilska. "Din lilla slyngel! Vad har du gjort?!"

"Jag räddade Flamma!" svarade Leo, andfådd men bestämd. "Den där besvärjelsen var ingen minnesbesvärjelse! Den var giftig!"

Ella, som hade sett reaktionen på marken, nickade instämmande. "Han har rätt! Du försökte lura Flamma!"

Flamma, som fortfarande var lite förvirrad, tittade på det svarta märket på marken. "Åh, vad synd. Det såg ut som en fin dryck. Men det luktar inte som kakor." Hon rynkade på näsan.

Malignus insåg att hans plan hade misslyckats. Han drog upp sin trollstav, som var smal och svart. "Ni må ha förstört min besvärjelse, men ni kommer inte att stoppa mig! Jag ska hitta skatten själv!" Han viftade med staven, och en blix av grön magi sköt ut mot Leo. Leo duckade i sista stund, och blixten träffade grottväggen med en smäll.

"Spring, Ella!" ropade Leo. "Vi måste få ut Flamma härifrån!"

Men Flamma var för stor och för glömsk för att springa. "Spring? Varför ska vi springa? Har vi glömt något igen? Och vem är den där arga mannen?" Hon tittade på Malignus med en förbryllad blick, som om hon aldrig sett honom förut.

Malignus skrattade hånfullt. "Hon är för dum för sitt eget bästa! Skatten är min!" Han viftade med staven igen, den här gången mot ingången till grottan. Stora stenblock rasade ner och blockerade utgången, fångade dem alla inuti.

Leo och Ella utbytte en orolig blick. De var instängda med en arg magiker och en glömsk drake. Situationen hade plötsligt blivit mycket farligare. Och den lilla hatten med minneslappen på Flammas huvud kändes plötsligt inte alls lika rolig längre.

Flykten från Fällan

Paniken började sprida sig i grottan. Stenblocken vid ingången var enorma och omöjliga att flytta. Malignus stod med ett triumferande leende, hans trollstav glödde svagt i mörkret. "Nu är ni mina! Skatten är min!"

Leo kände hjärtat slå hårt i bröstet. Han var instängd, med sin syster, en glömsk drake och en ond magiker. Han visste att han var tvungen att tänka snabbt. Han tittade på Ella, som redan letade efter en utväg med sin ficklampa. Hon lyste längs väggarna, sökte efter en spricka, ett hål, något.

"Men... varför är vi instängda?" frågade Flamma, hennes röst lät som ett litet barn som inte förstår vad som händer. "Jag ville bara ha kakor. Har någon kakor?" Hon försökte resa sig, men hennes stora kropp var inklämd i grottan. En liten sten föll från taket. Flamma rynkade pannan. "Oj, det var nära ögat. Jag tror jag glömde att ducka."

Malignus skrattade hånfullt. "Dina minnen är värdelösa för mig, Flamma! Jag behöver bara din skatt! Nu, berätta, var är den? Eller ska jag tvinga dig att minnas?" Han höjde sin trollstav igen, och en mörk energi började samlas runt den.

Leo visste att de inte kunde låta Malignus skada Flamma. Hon var snäll, om än glömsk, och förtjänade inte att bli utnyttjad. "Malignus, du kommer aldrig att hitta skatten om du skadar Flamma! Hon är den enda som vet var den är!" Det var en bluff, men Leo hoppades det skulle köpa dem tid.

Malignus tvekade. Han visste att Leo hade rätt. Om Flamma var för skadad eller för traumatiserad, skulle hon aldrig komma ihåg något. "Fint," muttrade han. "Men jag kommer att hitta den. Och ni kommer att hjälpa mig. Annars..." Han lät hotet hänga i luften.

Ella hade under tiden upptäckt något. Högt upp på grottväggen, nästan osynligt i mörkret, fanns en smal spricka. "Leo! Titta här!" Hon pekade med ficklampan. Sprickan var för liten för Flamma, men kanske inte för dem.

Leo såg att sprickan ledde uppåt, mot vad som verkade vara ett smalt schakt. "Det är en utväg! Men den är för smal för Flamma."

Flamma, som hade glömt varför de var instängda, såg upp mot sprickan. "Åh, en liten dörr! Ser ni den? Men vad är det för fel med den stora dörren? Den var ju så trevlig."

Malignus hade också sett sprickan. "Försök inte! Den är för liten. Ni stannar här med mig." Han viftade med staven igen, och en vägg av osynlig energi skapades framför sprickan, som en osynlig barriär.

Leo insåg att de behövde en distraktion. Han tittade på Flamma, sedan på sin ryggsäck. "Flamma, du älskar kakor, eller hur?"

Flammas ögon lyste upp. "Kakor! Ja! Har ni några kakor? Jag har glömt att äta frukost."

Leo drog fram en bit torkat kött från sin ryggsäck. Det var inte kakor, men det var allt han hade som liknade mat. "Här, Flamma! En jättegod kaka! Men du måste blåsa på den först, så att den blir varm." Han visste att drakar spottade eld. Om Flamma blåste eld på det torkade köttet, skulle det skapa en diversion.

Flamma tog glatt emot köttet. "Åh, en kaka! Vad snällt av dig, Leo! Blåsa, sa du? Okej då." Hon tog ett djupt andetag, och innan Leo eller Malignus kunde reagera, spottade hon ut en liten, men intensiv, stråle av eld. Elden träffade inte bara köttet, utan också grottans tak ovanför Malignus.

Elden, även om den var liten, var tillräcklig för att skrämma Malignus. Han hoppade bakåt med ett skrik, hans sammetsmantel fladdrade. Taket ovanför honom började spricka, och små stenar föll ner. "Din idiotiska drake! Vad gör du?!"

Leo såg sin chans. "Ella, nu! Klättra upp!"

Ella, orädd som alltid, började klättra uppför grottväggen mot sprickan. Hon var smidig och snabb. Leo följde efter henne, hans klumpighet gjorde klättringen svårare, men adrenalinet pumpade i hans ådror. Malignus, upptagen med att skydda sig från de fallande stenarna och Flammas förvirrade eldsprutande, märkte inte att de klättrade uppåt förrän det var nästan för sent.

"Vart är ni på väg?!" vrålade Malignus. Han viftade med sin stav mot dem, men den osynliga barriären han skapat hade försvagats av Flammas eld och de fallande stenarna. Hans besvärjelse missade Leo med en hårsman.

Ella hade redan krupit in genom sprickan och försvunnit upp i mörkret. Leo pressade sig in efter henne, ryggsäcken fastnade nästan, men han lyckades kämpa sig igenom. När han var inne i det smala schaktet, kikade han ner på Malignus och Flamma. Malignus försökte nu tvinga Flamma att minnas skatten, med staven riktad mot hennes huvud. Flamma såg fortfarande förvirrad ut, men plötsligt spottade hon en större stråle eld, inte mot Malignus, utan mot grottväggen. En stor del av väggen rasade in, och Malignus var tvungen att hoppa undan igen.

"Vi måste hämta hjälp!" viskade Leo till Ella. "Flamma är i fara!" De började klättra uppåt i den mörka tunneln, bort från Malignus ondska och Flammas förvirrade kaos. De visste att de inte hade mycket tid. Malignus skulle inte ge sig.

Fru Svalas Visdom

Leo och Ella kravlade ut ur det smala schaktet och befann sig i dagsljuset igen. De var på en liten platå högt uppe i bergen, med en fantastisk utsikt över den bortglömda dalen där Flamma bodde. Luften var frisk och sval, men deras hjärtan bultade fortfarande av rädsla och ansträngning.

"Vi måste skynda oss tillbaka till staden," sa Leo, andfådd. "Fru Svala måste veta. Hon kan säkert hjälpa Flamma."

Ella nickade. "Ja! Hon är smart. Och hon verkar veta allt om drakar."

Att ta sig tillbaka till staden var nästan lika utmanande som att klättra upp. De sprang, halkade och snubblade nerför de branta stigarna, med Malignus hotfulla röst ekande i öronen. När de äntligen nådde stadens gränder, var solen på väg att gå ner, och skuggorna blev långa och kusliga.

De rusade direkt till biblioteket. Fru Svala var, som vanligt, där. Hon satt vid sitt skrivbord, omgiven av högar av böcker, hennes glasögon balanserade på nästippen. När hon såg de två barnen, smutsiga och uppjagade, lyfte hon genast blicken. "Leo? Ella? Vad har hänt? Ni ser ut som om ni har jagats av en... ja, en drake."

Leo, med sin ryggsäck halvt avriven, berättade snabbt allt. Om att de hittat Flamma, om hennes glömska, om Malignus fälla och hur de tvingats fly. Fru Svala lyssnade uppmärksam, hennes ansikte blev allvarligare för varje ord.

"Malignus," muttrade hon, hennes röst ovanligt skarp. "Jag visste att han var ute efter något. Han har alltid varit en skurk, driven av girighet och makt. Och Flammas skatt är legendarisk, inte bara för sitt värde, utan för sin... natur."

"Natur?" frågade Ella. "Vad menar du, Fru Svala?"

Fru Svala tog av sig glasögonen och lade dem på bordet. Hon strök sig över sitt gråa hår. "Flammas skatt är inte guld och juveler, mina kära. Åtminstone inte enbart. Den är en samling av hennes mest värdefulla minnen. De är förkroppsligade i små, glittrande föremål som hon samlat genom årtusenden. Varje föremål är en nyckel till ett minne. Det är därför hon är så glömsk – hon har förlorat nycklarna till sina egna minnen."

Leo var förbluffad. "Så skatten är inte bara en skatt, den är hennes minnen? Det är därför legenden sa att glömskan vaktar den bäst!"

"Precis," sa Fru Svala. "Malignus vet detta. Han vill inte bara ha skatten för dess värde, utan för kraften den innehåller. Ett sådant minnesförråd kan ge enorm makt till den som kan tyda det. Han skulle kunna använda Flammas minnen för att manipulera folk, eller till och med kontrollera dem."

"Men hur kan vi hjälpa henne att minnas?" frågade Ella. "Hon glömmer ju allt så fort vi säger något."

Fru Svala reste sig och gick fram till en gammal karta som hängde på väggen. "Vi måste hitta de glittrande föremålen. De små ting som hon värderade högst. Enligt legenden finns det en ledtråd till deras placering i en serie gåtor som Flamma själv skapade när hon fortfarande var visast av alla drakar. Gåtorna är gömda i den bortglömda dalen där hon bor, och de är kopplade till hennes egna minnen." Hon pekade på en liten by på kartan, långt bortom den bergiga terrängen.

"En serie gåtor?" utbrast Leo. "Det låter som något jag kan lösa! Men vi måste skynda oss. Malignus är där med Flamma, och han är rasande."

"Han kan inte få tag på skatten om Flamma inte minns var den är," sa Fru Svala lugnt. "Och jag har en känsla av att Flammas glömska är både en förbannelse och ett skydd. Hon må vara glömsk, men hon är inte helt hjälplös. Drakmagi är starkare än de flesta trollformler, även om hon inte minns hur man använder den." Hon log finurligt.

Fru Svala tog fram en gammal, läderinbunden bok från en dold hylla. "Denna bok innehåller gamla draklegender och, om jag inte minns fel, en nyckel till Flammas gåtor. Men vi måste vara snabba. Malignus är lurig, och han kommer inte att ge upp förrän han har det han vill ha." Hon överlämnade boken till Leo. Den var tung och doftade av ålder och äventyr. "Och ta den här också. Den kan komma till nytta." Hon gav Leo en liten, silverfärgad visselpipa. "Den är för nödsituationer."

Leo och Ella kände en ny våg av hopp. Med Fru Svalas hjälp och en plan, kanske de kunde rädda Flamma och hennes minnen. De visste att det skulle bli farligt, men de var redo att möta Malignus igen. Det var dags att återvända till dalen.

Minnesjakten i Dalen

Med Fru Svalas bok och silvervisselpipan i Leos ryggsäck, gav sig syskonen Nilsson ut mot den bortglömda dalen igen. Denna gång var de inte bara äventyrare, utan räddare. De visste vad de letade efter: Flammas minnen, gömda som glittrande föremål och skyddade av gåtor.

När de närmade sig grottan hörde de ljudet av Malignus röst som ekade. Han försökte fortfarande tvinga Flamma att minnas, men draken svarade bara med förvirrade mumlanden och sporadiska eldsprutningar som fick grottans tak att skaka.

"Vi måste hitta ledtrådarna snabbt," viskade Leo. Han öppnade Fru Svalas bok. På den första sidan stod en elegant kalligrafisk text: "Där den första sången klingar, där den första fjällen glimmar, där det första skrattet hörs, där börjar minnets färd."

"Den första sången, den första fjällen, det första skrattet," upprepade Ella. "Vad kan det betyda?"

Leo tittade sig omkring i dalen. Det var en vacker plats, trots sin isolering. Fåglar kvittrade i träden, och en liten bäck porlade fram. Han såg en stor, slät sten vid bäckens kant. "Kanske... det första skrattet? Ett eko?" Han sprang fram till stenen och knackade på den. Ingenting. Han försökte igen, lite hårdare.

Plötsligt lade Ella märke till något i barken på ett gammalt, knotigt träd intill stenen. Det var en liten, snidad figur av en fågel. "Leo! Titta här! Den första sången klingar! Fågeln!"

Leo skyndade sig dit. Fågelns öga var en liten, glänsande sten. När Leo rörde vid den, öppnades en liten lucka i trädet, och inuti låg ett litet, glittrande föremål: en liten, polerad sten som såg ut som en drakfjäll. När Leo tog upp den, kände han en svag värme, som om ett minne väcktes till liv.

De skyndade sig tillbaka till grottans ingång, där Malignus fortfarande var upptagen med att bråka med Flamma. "Flamma!" ropade Leo. "Vi har hittat något! Kanske det kan hjälpa dig att minnas!" Han kastade in den glittrande stenen mot draken.

Stenen landade framför Flammas nos. Hon sniffade på den, och hennes ögon blev plötsligt klara för en kort stund. "Åh! Min första fjäll! Jag minns! Den dagen jag föddes, den glittrade så vackert!" Hon log, och en liten, svag eldgnista dansade i hennes ögon. Men sedan, lika snabbt som det kom, försvann minnet igen, och hon såg förvirrad ut. "Men... vad var det jag mindes? Och vem är den där arga mannen igen?"

Malignus, som hade sett Flammas kortvariga minnesglimt, blev rasande. "Vad är det för nonsens? Ge mig den där stenen!" Han kastade en blix av magi mot Leo, som duckade undan. "De försöker få dig att minnas meningslösa saker, Flamma! Jag har den riktiga skatten!"

Leo öppnade boken igen. Nästa gåta var: "Där den djupaste sömnen vilar, där molnen dansar fritt, där den högsta visdomen bor, där nästa ledtråd du finner."

"Den djupaste sömnen... molnen... visdomen..." mumlade Leo. Han tittade upp mot den högsta bergstoppen i dalen. "Där molnen dansar fritt! Det måste vara där!"

Ella, som var en fantastisk klättrare, var redan på väg. "Jag är på väg!" Hon klättrade uppför de branta klipporna med en otrolig smidighet. Leo, med sin rygsäck som verkade tyngre för varje minut, kämpade på efter henne.

De nådde toppen, flåsande. Utsikten var hisnande. Molnen seglade förbi under dem. På toppen fanns en liten, platt yta, och i mitten låg en urgammal, mossig sten. Den var formad som ett öppet bok. "Den högsta visdomen bor," viskade Leo. "Det måste vara här."

På stenen, nästan helt utplånad av tidens tand, fanns en inskription: "Glöm inte att skratta." Och intill inskriptionen, inbäddat i stenen, låg ett annat glittrande föremål: en liten, snidad trähäst. När Leo tog upp den, kände han en våg av glädje.

De skyndade sig tillbaka till grottan. Malignus var nu desperat. Han viftade med sin stav och skapade små, irriterande eldklot som for runt i grottan, utan att egentligen skada Flamma, men skrämde henne. Flamma var nu helt förvirrad, hennes ögon rullade. Hon hade glömt vem Malignus var, och varför hon var där.

"Flamma! Titta!" ropade Leo och kastade trähästen. Den landade framför draken. Flamma tog upp den med en tass, och hennes ögon vidgades. "Min trähäst! Min första leksak! Jag minns när jag fick den! Jag skrattade så mycket!" Hon skrattade, ett djupt, mullrande skratt som fick grottan att skaka. Denna gång var minnet starkare, och varade lite längre. En liten tår rann nerför Flammas kind.

Malignus såg att Flamma började minnas, och att hennes minnen faktiskt gav henne lite av hennes gamla styrka tillbaka. Han insåg att han var tvungen att agera snabbt. "Jag har fått nog av det här! Jag ska ta skatten med våld!" Han lyfte sin stav, och en stor, mörk eldboll började formas i hans hand, riktad direkt mot Flamma. Den här gången var han dödligt allvarlig.

Leo visste att de inte kunde låta Malignus vinna. Flamma var på väg att minnas, men hon behövde mer tid. Det var då han kom ihåg Fru Svalas visselpipa. Han tog fram den och blåste i den. Ett högt, klart ljud skar genom grottans oväsen. Malignus stannade upp, förvirrad. Vad var det där för ljud? Och vad skulle det betyda?

Minnesåterkomsten

Ljudet från silvervisselpipan ekade i grottan. Det var ett klart, genomträngande ljud, varken högt eller hotfullt, men det bar en märklig auktoritet. Malignus stannade upp, hans mörka eldboll försvann. Han såg sig omkring, förvirrad, som om visselpipan hade brutit hans koncentration.

Men det var inte Malignus som var visselpipans egentliga mål. Flamma, som varit på väg att falla tillbaka i fullständig glömska, lyfte plötsligt huvudet. Hennes ögon, som nyss varit rullande och förvirrade, fokuserade. Hon tittade på Leo, sedan på visselpipan i hans hand. En gnista av igenkänning tändes i hennes blick.

"Den... den lilla visselpipan," mumlade Flamma. "Den... den minns jag. Den fick jag av... av en vän. En mycket gammal vän. Hon hade så kloka ögon."

Precis då, som om hon svarade på Flammas minne, hördes ett svagt ljud från grottans ingång. De blockerade stenblocken började skaka. Malignus vände sig om, hans ansikte förvridet av vrede. "Vad är det nu?! Ingen kan ta sig igenom mina besvärjelser!"

Men han hade fel. Med en dov duns och ett raspande ljud flyttades ett av de stora stenblocken åt sidan. I öppningen stod Fru Svala, hennes gråa hår var lite rufsigare än vanligt, men hennes ansikte var bestämt. Hon höll i en stor, dammig bok, och hennes glasögon var stadigt placerade på näsan. "Malignus den Mystiske," sa hon med en röst som var lugn men full av auktoritet. "Dina dagar av att plåga oskyldiga varelser är över."

Malignus gapade. "Fru Svala?! Vad gör du här? Och hur... hur tog du dig igenom min besvärjelse?"

Fru Svala log snett. "Dina besvärjelser är barnlek för den som känner till de gamla sätten. Och den här visselpipan..." Hon nickade mot Leo, "den är inte bara en visselpipa. Den är en nyckel. En nyckel till Flammas minnen, ja, men också en nyckel till den bortglömda drakmagin. Den väcker det som slumrar."

Flamma, med den lilla drakfjällen och trähästen framför sig, och med visselpipans ljud i öronen, började minnas mer och mer. Hennes ögon glödde starkare. Hennes fjäll glänste med en förnyad lyster. "Fru Svala! Jag minns dig! Du är... du är den lilla flickan med de kloka ögonen! Du blev aldrig gammal! Eller... blev du det? Jag glömmer så lätt." Hon skrattade, ett varmt, djupt skratt.

Malignus insåg att han var förlorad. Med Fru Svala där, och Flamma som började återfå sina minnen, var hans chanser borta. Han försökte kasta en sista, desperat besvärjelse mot Fru Svala, men hon parerade den enkelt med ett blixtnabbt viftande av sin dammiga bok. Boken lyste upp med ett skarpt, vitt sken som bländade Malignus.

"Det är dags för dig att få en liten... minneslektion, Malignus," sa Fru Svala. Hon viftade med boken igen, och en stråle av gyllene ljus sköt ut mot Malignus. Ljuset omslöt honom, och han började skrika. Inte av smärta, utan av förvirring. Han såg sig omkring, hans ögon stora och vilsna. "Var... var är jag? Och vem är ni? Jag... jag skulle ju... vad var det nu igen?"

Malignus hade förlorat sina egna minnen, förvirrad av Fru Svalas magi. Han var ingen fara längre. Han snubblade ut ur grottan, mumlande osammanhängande fraser, för evigt fången i sin egen glömska.

Flamma var nu nästan helt återställd. Hennes ögon var fulla av visdom, och hennes hållning var stolt. Hon tittade på Leo och Ella med tacksamhet. "Ni räddade mig. Och mina minnen. Jag är så tacksam. Jag minns allt nu. Skatten är inte bara de glittrande föremålen, det är alla mina minnen, alla de små saker som gjort mitt liv till det det är. Och de är säkrast här, inuti mig."

Fru Svala nickade. "Ja, Flammas sanna skatt har alltid varit hennes minnen, inte materiella ting. Och den är säkrast när hon själv vaktar den med sitt fulla medvetande."

Flamma reste sig majestätiskt. Hennes vingar, som tidigare verkat för små, vecklades ut med en ny styrka. Hon flög en liten sväng i grottan, hennes rörelser var graciösa. "Nu, mina vänner, har ni hjälpt mig att hitta det viktigaste. Och som tack..." Hon spottade ut en liten, gnistrande sten som landade framför Leo. Det var inte en av hennes minnesföremål, utan en äkta, vacker ädelsten. "En liten påminnelse om vårt äventyr. Och om att minnen är den största skatten av alla."

Leo och Ella log. De hade inte bara hittat en drake, de hade räddat en vän. De hade lärt sig att de största skatterna inte alltid är de som glittrar mest, utan de som bor i hjärtat och minnet. Och de visste att de aldrig skulle glömma den glömska draken, Flamma, och det otroliga äventyret de delat. De vinkade farväl när Flamma, med ett sista tacksamt leende, flög ut ur grottan, fri och full av minnen, för att utforska den bortglömda dalen igen, denna gång med fullt medvetande om sin sanna skatt.

En Ny Legend

Dagarna som följde efter äventyret med Flamma och Malignus var fyllda av en lugn glädje för Leo och Ella. Staden kändes annorlunda, som om de nu var en del av dess hemliga historia. Leos ryggsäck var fortfarande full av kartor, men nu var en av dem markerad med en liten, orange drake, och en glittrande sten låg inuti, en ständig påminnelse om deras äventyr.

Flamma sågs då och då flyga över den bortglömda dalen, hennes orangea fjäll glänsande i solen. Hon hälsade alltid med ett varmt, djupt morrande när hon såg Leo och Ella, och ibland vinkade hon med en tass. Hon glömde fortfarande småsaker – var hon hade lagt sin favoritsnusnäsduk, eller om hon redan hade ätit frukost – men hennes viktigaste minnen var intakta, skyddade och omhuldade.

Malignus den Mystiske, eller snarare "Malignus den Förvirrade", sågs ibland vandra runt i stadens utkanter, mumlande om förlorade kakor och var hans hatt hade tagit vägen. Hans ring med den mörka stenen glittrade fortfarande, men nu utan någon illvillig kraft. Han var en tragisk, men ofarlig, figur, ett levande bevis på Fru Svalas kraftfulla magi.

Fru Svala fortsatte att vara bibliotekarie, men nu med en ännu djupare respekt från Leo och Ella. De besökte henne ofta, inte bara för att låna böcker, utan för att höra hennes berättelser och för att få råd. Hon förklarade för dem att drakmagi var en sällsynt och speciell form av magi, kopplad till naturen och minnen, och att hon själv hade studerat den i många år. Hon hade känt Flamma sedan hon var en ung flicka, och de hade varit vänner innan Flammas glömska tog över.

"Minnen är de mest värdefulla skatterna vi äger, Leo," sa Fru Svala en dag, medan hon dammade av en gammal bok. "De definierar oss, de lär oss, och de binder oss samman. Utan minnen är vi bara tomma skal. Och att förlora sina minnen, som Flamma gjorde, är en av de största sorger en varelse kan uppleva."

Leo nickade. Han hade förstått det. Den glittrande ädelstenen i hans ryggsäck var vacker, men Flammas återfunna minnen var den verkliga triumfen.

Ella, som var mer praktisk lagd, undrade: "Men hur vet Flamma att hon inte tappar bort sina minnen igen?"

Fru Svala log. "Hon har lärt sig. Hon har sina vänner nu, som kan påminna henne. Och hon har sina föremål, som väcker hennes minnen när hon behöver det. Men viktigast av allt, hon har nu en djupare förståelse för vikten av att vårda sina minnen. Hon skriver ner saker, gör små konstverk som påminner henne om särskilda händelser. Hon är fortfarande en glömsk drake, men nu är hon en glömsk drake med

ett system.”

Leo och Ella fortsatte sina äventyr, ofta med Fru Svalas hjälp och vägledning. De utforskade nya kartor, löste nya gåtor, men inget äventyr kunde mäta sig med det första, med den glömska draken. De hade inte bara hittat en skatt, de hade funnit en vän och en viktig lärdom.

Historien om Leo, Ella och den glömska draken Flamma blev en ny legend i staden. En legend som inte handlade om guld och juveler, utan om vänskap, minnen och vikten av att aldrig glömma det som verkligen betyder något. Och någonstans, långt bort i den bortglömda dalen, kunde man ibland höra ett djupt, varmt skratt, och en liten, orange drake som mumlade: ”Åh, var la jag nu den där hatten igen? Jag är säker på att jag hade den nyss.” Men denna gång, visste hon att hon alltid skulle ha sina vänner att påminna henne.

Drakens Nya Minnen

ren gick, och Leo och Ella blev äldre. Leos brunt hår var fortfarande ostyrt, men han hade vuxit till en lång, lite mager tonåring med en ännu större ryggsäck. Ella hade blivit en självsäker, energisk ung kvinna, med flätor som fortfarande studsade, men nu var de längre och mer eleganta. Deras äventyr hade fortsatt, men inget hade någonsin kunnat mäta sig med det första, med Flamma.

De besökte Flamma regelbundet. Den bortglömda dalen var inte längre bortglömd, åtminstone inte för dem. Flamma var fortfarande Flamma – älskvärd, vänlig och ja, lite glömsk. Hon hade nu en hel samling minneslappar, inte bara på sin hatt, utan också på sina vingar, sina horn och till och med på några av sina fjäll. På lapparna stod saker som: "Kom ihåg att mata ekorrarna på tisdagar", "Minns att jag gillar hallonkräm", och "Fråga Fru Svala om hon har nya böcker".

Men de viktiga minnena, de som formade vem hon var, var säkra. De glittrande föremålen som Leo och Ella hade hittat, tillsammans med några nya som Flamma själv hade hittat under åren, låg utspridda i hennes grotta. De var inte längre en skatt att stjäla, utan snarare en samling personliga påminnelser som hon älskade att titta på. Ibland tog hon upp ett föremål och berättade en historia för Leo och Ella, en historia om en tid för länge sedan, när hon fortfarande var den visaste av alla drakar.

Fru Svala var fortfarande bibliotekarie, hennes gråa hår var nu helt silverfärgat, men hennes ögon var lika kloka som någonsin. Hon hade blivit en slags mentor för dem båda, alltid redo med ett gott råd eller en ny legend att utforska. Hon hade till och med börjat lära Leo mer om drakmagi, och han fann sig dragen till dess hemligheter. Ella, å sin sida, hade blivit expert på att klättra i de mest svåråtkomliga bergen, alltid på jakt efter nya ledtrådar eller bortglömda stigar.

Malignus den Förvirrade sågs allt mer sällan. Ryktet sa att han hade bosatt sig i en liten stuga långt utanför staden, där han ägnade sina dagar åt att samla glänsande stenar och glömma varför han hade samlat dem. Han var ett tyst vittne till att girighet inte alltid lönar sig, och att den sanna makten inte ligger i att kontrollera andra, utan i att förstå sig själv.

En solig eftermiddag, när Leo och Ella besökte Flamma, satt draken och tittade på en liten, lila sten som hon hade hittat. "Åh, jag minns den här," sa Flamma med ett leende. "Den hittade jag den dagen ni besökte mig första gången. Den påminde mig om att det är okej att vara lite glömsk, så länge man har vänner som hjälper en att minnas det viktigaste."

Leo och Ella log. De hade kommit som främlingar, jagandes en skatt, och hade funnit en vän. De hade lärt sig att de största äventyren inte alltid handlar om att hitta guld, utan om att hitta förståelse, vänskap och sig själv. Och de visste att även om Flamma kanske glömde deras namn ibland, så skulle hon aldrig glömma känslan av deras vänskap, och de skulle aldrig glömma den glömska draken som lärde dem så mycket.

Historien om den glömska draken blev en tidlös legend i staden, berättad från generation till generation. Men det var inte en legend om en farlig best eller en ouppnåelig skatt. Det var en berättelse om att acceptans, vänlighet och minnen är de mest värdefulla skatterna av alla. Och någonstans i den bortglömda dalen, om man lyssnade noga, kunde man fortfarande höra en drake som skrattade, och som ibland mumlade, "Jag heter Flamma, och jag älskar kakor. Och jag älskar mina vänner. Och jag minns att jag älskar att minnas."

